

Het leven van Max en z'n mama

week 11

Op naar de drie maanden toe, want Max is nu 11 weken oud. Daarna nog een maand van aftellen, dan zitten de vier maanden erop die Daan heeft geleefd. Hopelijk wordt het bij mij dan iets rustiger. Dat ik minder bang ben om Max zo maar kwijt te raken. Maar voor nu moeten we dus nog even door met aftellen. En toch gaat het hard met Max, hij groeit echt enorm. En wat is het een fijn mooi mannetje.

Meer rust in huis

Vorige week hadden we de vrijdag nog een enorm huilende baby, een baby die de hele dag op mij wilde liggen. Niets aan de hand dat hij bij me wilt zijn. Maar die avond bleef hij maar ontroostbaar. Het weekend ging redelijk, ook best wel wat huilbuien. Maar maandag veranderde er iets. We hebben ineens een andere baby, en ik liet me woensdag vertellen ook een hele andere mama. We hebben een hele hoop fijne tips gekregen van Martinizorg die elke avond bij mij is. Zelf ben ik begonnen met hem vaker naar bed te doen, heb echt het idee dat hij te weinig slaap kreeg. En begonnen met inbakeren, want hij werd steeds onrustiger door zijn vele bewegingen van zijn armen. En wat brengt dit een rust met zich mee zeg. Geen enorme huilbuien meer, geen moeder die van slag raakt. Van andere moeders hoor je maar, je laat je kind niet huilen. En nee dat wil ik ook niet, daar kan ik niet tegen (ben er achter wat het is, en dat ga ik nog uitgebreid op in) Maar ze hebben me gezegd dat je zeker wel je kind mag laten huilen, zelfs 20 minuten. Nou dat is echt vreselijk zo lang. Maar nu ik hem af en toe laat huilen, werkt het wel. Soms ligt hij in mijn armen te vechten met zijn armpjes en te huilen, en nu zie ik dat hij gewoon aan het vechten is tegen zijn slaap. En als ik het gewoon even toelaat, dan is het zo ineens ook gewoon over.

Ineens legt hij zijn hoofdje neer en valt in slaap. Kindjes blijken het dus soms toch nodig te hebben even te huilen. Nu zijn ze me ook aan het leren als hij op bed ligt niet meteen naar hem toe te gaan. Ik hoor het verschil wel in huilen, maar voor mij voelt alles als paniek aan. Toch gebeurt het heel vaak als je hem even laat huilen dat hij gewoon in slaap valt. Door dit alles is er zoveel veranderd in huis. Ik kom meer aan dingen toe en meer aan rust, vooral rust in mijn hoofd doet me goed. Dat is het belangrijkste. Slapen ook wel, maar dat is minder belangrijk dan die rust in mijn hoofd. Al ben ik echt de hele dag onrustig vanwege dat af en toe huilen. Maar wat ik al zei daar kom ik nog op terug, wat dat is.

De eerste prikjes

Ik ging naar die lieve mevrouw toe, die al een paar keer thuis bij mij kwam. Maar dit keer vond ik haar eigenlijk niet heel erg lief. Ze heeft me pijn gedaan. Maar mama was mijn aan het proberen afleiden met haar stem. Toch deden die prikjes wel pijn in mijn armpjes. Ja mijn arme armpjes, omdat ik gips heb kan dat dus niet in mijn benen. Ik moest echt wel even huilen, toch zei mama dat ik een stoere man ben en het heel goed heb gedaan. Mijn mama was ook stoer hoor, want ook zij moest het maar ondergaan dat die mevrouw mij pijn ging doen. Daarna viel ik eigenlijk helemaal stil, alsof er niets gebeurd was. Ik mocht weer lekker na een heerlijk flesje melk mee in de drager, naar huis wandelen. Toen we thuis aankwamen, lag ik allang te slapen in de drager. Ik werd wakker in mijn bed, toen wilde ik niet meer slapen en ben ik toch wel wat huilerig de rest van de dag geweest. Ik vond mezelf toch best wel zielig met mijn twee pleisters op mijn arm. En dan haalt papa ze er ook nog af weet je wel dat ik pijn in mijn armpjes heb papa... Nou gelukkig troosten papa mij lief. Ook was ik steeds onrustig in bed, want mama mocht me niet inbakeren omdat ik weleens koorts kon krijgen van de prikjes en het was ook nog eens een hele warme dag. Hopelijk ben ik dit avontuur snel weer vergeten.

Oefenen oefenen oefenen

We leggen Max nu ook regelmatig even op het kleed op de grond zodat hij kan oefenen met zijn nekje omhoog houden of omrollen. De eerste keer dat we dit deden, heel onverwachts rolde hij gewoon om. Niks kunnen vastleggen, dus nu lijkt het alsof het nooit is gebeurd. Want daarna heeft hij het nog niet weer gedaan. Maar dit komt vanzelf, het is ook nog wel wat vroeg ervoor. Ik heb wel wat leuke kiekjes voor jullie van het oefenen op het kleed.

Debbie
Day-dreamer.nl

Debbie
Day-dreamer.nl